

Hồi 446**Phản kích hành động**

Kỳ Binh Hiệu rẽ nước lao đi trên mặt biển sóng dữ cuộn cuộn, không hướng thẳng tới mục tiêu, mà trước tiên lượn một vòng lớn sang phía đông cách xa bờ biển, sau đó mới tiến vào căn cứ.

Thuyền đi trên sông, dù là sông lớn đến đâu muốn che mắt đối phương cũng hết sức khó khăn, nhưng trên biển lớn, với hạng cao thủ lái thuyền tinh thông thủy tính như Lão Thủ chủ trì lại gần như có thể khẳng định lai vô ảnh khứ vô tung.

Lần này mấu chốt thành bại nằm ở chỗ có thể bí mật hành sự hay không. Rất nhiều khả năng đến tận thời khắc này Thiên Sư quân vẫn nghĩ rằng Lưu Dụ đang có mặt ở Kiến Khang.

Hoàn Huyền đang làm gì?

Lưu Dụ một mình đứng trên đài chỉ huy, mặc cho gió biển ào ào thổi tới. Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong ở lại trong khoang thuyền nghỉ ngơi, gã thích một mình tĩnh tâm suy nghĩ về hoàn cảnh bản thân.

Gã rất ít khi nghĩ đến Hoàn Huyền, bởi vì mỗi lần nghĩ tới gã lại liên tưởng đến Đạm Chân và mối sỉ nhục của nàng, tiếp đến là cừ hận giằng xé trái tim, đó là điều mà gã hết sức tránh né.

Ai! Yển Phi nói rất đúng, không ai có thể vĩnh viễn sống trong cừ hận, đó là chuyện mà bất cứ ai cũng không chịu đựng nổi.

Lưu Dụ chưa bao giờ chính diện giao phong với Hoàn Huyền, nhưng từ miệng Đồ Phụng Tam biết rõ Hoàn Huyền không những là đao thủ siêu quần, mà còn là thiên tài quân sự, chỉ cần thấy hấn nhả nhìn đến hôm nay vẫn nén lòng chưa thu thập Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ là biết hấn hiểu sâu binh pháp, tuyệt đối không hành sự theo cảm tính.

Thất bại của quân viễn chinh gần như là chuyện không thể tránh khỏi, từ vô số dấu hiệu mà suy đoán, bại cục của quân viễn chinh đã thành. Nhược điểm lớn nhất của quân viễn chinh là có hai trung tâm chỉ huy của Tạ Diễm và Lưu Lao Chi, đặc biệt là sự cố kỵ giữa hai người, chỉ một chuyện này đã khiến hai người không thể hợp tác phát huy sức chiến đấu.

Lưu Lao Chi hèn hạ và tiểu nhân sẽ ngáng chân Tạ Diễm, lợi dụng sự ngoan cố và ngu xuẩn của Tạ Diễm, khiến cho Tạ Diễm và thủ hạ nguyên thuộc phái hệ Hà Khiêm toàn quân bị hủy, như vậy coi như hấn hoàn toàn nắm được Bắc Phủ binh trong tay. Chỉ là Lưu Lao Chi lão mưu thâm toán đến đâu cũng không ngờ có Lưu Dụ phục sẵn một bên chờ đợi cơ hội kiểm soát.

Lưu Dụ sở dĩ nghĩ đến Hoàn Huyền là vì sau khi đánh bại Thiên Sư quân tất yếu sẽ phải đối diện với Hoàn Huyền, đó là chuyện số mệnh đã định, không ai thay đổi được.

Lúc này Đồ Phụng Tam đến bên, nhíu mày hỏi: "Sao không tranh thủ nghỉ ngơi, đêm nay chúng ta phải tới Hải Diễm thám sát tình thế Thiên Sư quân và quân viễn chinh giao chiến".

Lưu Dụ đáp: "Chúng ta chỉ cần liên lạc được với Ngụy Vĩnh Chi là có thể biết hết tình hình viễn chinh quân".

Đồ Phụng Tam hỏi: "Người này vẫn tin tưởng được sao?".

Lưu Dụ dứt khoát: "Tuyệt đối tin tưởng được, ta không nhìn nhầm hấn đâu".

Đồ Phụng Tam nói: "Chuyện đó dễ thôi, sau khi Hải Diễm bị chiếm, bọn ta lên vào thành tìm hấn được không?".

Lưu Dụ nhíu mày: "E là ta chưa kịp bước qua cổng thành đã bị người ta nhận ra".

Đồ Phụng Tam cười: "Có ai bắt người dùng chân diện mục nghênh ngang vào thành đâu, người chẳng phải thám tử xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh hay sao? Phàm là thám tử ai không biết cải trang dịch dung?".

Lưu Dụ bật cười: "Ta thực hồ đồ".

Bất giác nhớ lại đêm đó cùng Yến Phi sấn vào Tạ gia, bản thân vì quá khẩn trương, không bình tĩnh được dẫn tới rối loạn phương hướng, quên mất cả những thủ đoạn thám tử vốn có.

Ai! Tạ Chung Tú!

Hốt nhiên trong đầu hiện lên hình bóng mỹ lệ của Giang Văn Thanh.

oOo

Biên Hoang Tập.

Bến thuyền Tiểu Kiến kang neo đậu hơn hai chục con thuyền chở hàng, chiến mã liên tục được đưa lên thuyền.

Hai mươi lăm chiếc thuyền này chuyên dùng chở ngựa, thiết kế trang bị đầy đủ, bảo đảm ngựa ở trên thuyền thoải mái, không phải khổ sở chịu đựng gió tuyết.

Hiện giờ ở Biên Hoang Tập dư dật nhất là chiến mã, chẳng những đủ để cung cấp theo yêu cầu chiến trường, mà còn có thể cung ứng số lượng lớn cho phương Nam.

Toàn bộ chiến lược do Vương Trấn Ác xây dựng nên, sở dĩ kế hoạch của hắn được Hoang nhân do Mộ Dung Chiến cầm đầu hết sức ủng hộ, hoàn toàn là do mọi người nhất trí tán thành, theo đúng mưu kế của hắn hành sự, đích thực là tận dụng tài năng năng lực của mỗi người mỗi vật, lấy sở trường của mình chế sở đoản của địch.

Lần này Hoang nhân bộ đội phản công Bắc Dĩnh khẩu cốt tinh không cốt nhiều, quân chủ lực chỉ có hai ngàn người, nhưng hai ngàn người này là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Hoang nhân, không những công phu kỹ xạ tài giỏi, mà kinh nghiệm chiến đấu trên đất tuyết càng phong phú. Vương Trấn Ác, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đều là những thống soái giỏi tác chiến trong gió tuyết.

Quân tiền phong xuất phát đầu tiên, chia thành hai cánh hành quân men theo bờ sông, mỗi đội một trăm kỵ sĩ do Diêu Mãnh và Tiểu Kiệt dẫn đầu thám sát tình hình phía trước.

Tiếp đó là khinh kỵ binh mỗi toán một ngàn người do Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi chỉ huy men theo Dĩnh Hà bắc thượng, mỗi đội lại chia thành hai toán hành quân, mục đích là để có thể chi viện lẫn nhau nếu địch nhân đến tập kích. Bất quá khả năng này rất hiếm, theo tính toán của Cao Ngạn, nhân số bên địch khoảng ba ngàn, nhưng lính công binh chiếm đa số, binh lực tham gia chiến đấu hẳn không quá một ngàn năm trăm người.

Các cánh quân trên bờ không ngừng hết tốc lực tiến tới, trước khi trời sáng sẽ dừng lại, lúc này các thuyền chở ngựa có hai chiếc Song Đầu thuyền dẫn đường sẽ đuổi theo cánh quân trên bộ, thay thế chiến mã đã mệt mỏi bằng chiến mã mới. Nếu không gặp tuyết lớn, trước khi trời sáng bọn họ sẽ tới cách Bắc Dĩnh khẩu không tới hai mươi dặm.

Thuyền vận tải sẽ chở chiến mã mỏi mệt trở lại Biên Hoang Tập, còn hai chiếc Song Đầu thuyền chở đầy hỏa khí lợi hại sẽ tùy thời phối hợp với bộ đội trên bờ toàn diện tiến công địch nhân, lật nhào trận địa đối phương.

Toàn bộ kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh được thiết kế nhằm vào khả năng phòng ngự bạc nhược, binh lực không đủ và sĩ khí thấp kém của địch nhân. Đối phương bị gió tuyết hành hạ mỗi mạt, ngược lại Hoang nhân được dưỡng sức tinh nhuệ, khí thế bùng bùng.

Khi Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn tới chỗ bọn Mộ Dung Chiến, Vương Trấn Ác, Lưu Mục Chi, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết và Phương Hồng Sinh, Thác Bạt Nghi và một ngàn kỵ sĩ của hắn đã tề tựu bên đối ngạn chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hành.

Một ngàn kỵ sĩ bên kia tinh thần phấn chấn, chỉ đợi Mộ Dung Chiến hạ lệnh sẽ nhảy lên lưng ngựa phi như bay.

Hành động đại qui mô của bọn họ hấp dẫn rất nhiều Hoang nhân tới tiền đưa cổ vũ, còn có những người tham gia Biên Hoang Du xem như đó là tiết mục giúp vui tới coi nhiệt náo, đứng chen chúc đông nghẹt ở bến thuyền, hàng vạn đầu người nhấp nhô chuyển động, cảnh tượng hết sức hoành tráng.

Bàng Nghĩa là người đầu tiên lấy làm kỳ: "Ui da! Vì sao không thấy Tiểu Bạch Nhạn? Nàng ta không tới tiền tình lang ra chiến trường hay sao?".

Phí Nhị Phiết để thêm: "Không phải bị Tiểu Bạch Nhạn đá đít rồi chứ! Tốt hơn là ngồi thuyền, nếu mà cưỡi ngựa thì móng đít thì còn đau hơn nữa".

Mọi người đồng thanh cười rống lên.

Trước khi Cao Ngạn kịp cãi lại, Trác Cuồng Sinh đáp thay hắn: "Tiểu Bạch Nhạn bay về phương Nam rồi, Cao thiếu gia đang đau lòng muốn chết, các vị có thể tích chút khẩu đức bỏ qua cho mối thâm tình của Cao thiếu gia của chúng ta hay không?".

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: "Ta đã cho là Tiểu Bạch Nhạn vĩnh viễn không đi cơ đấy".

Cao Ngạn gượng cười: "Các người nói đủ chưa? Con bà nó, bây giờ không phải lúc đi đánh trận sao? Các người nhàn quá hóa rồi à, đến đây mà quản chuyện nhà lão tử".

Chúng nhân lại cười ầm lên.

Cao Ngạn bất mãn nói: "Có gì nói với các người ta đã nói cả rồi, lão tử vừa vào sinh ra tử, hoàn thành nhiệm vụ gian khổ nhất, vừa mới về lại phải quay lại chiến trường, muốn cho lão tử mệt chết hay sao?".

Trình Thương Cổ cười nói: "Cao thiếu người thân thể đẹp đẽ cao quý, bọn ta sao không nghĩ cho người? Vì thế lần này đặc biệt để người lên thuyền khỏi phải đi bộ, lên thuyền rồi ngủ con mẹ nó lấy mấy canh giờ, tới nơi rồi, Trấn Ác và Lưu tiên sinh sẽ gọi người dậy, dựa vào sự quen thuộc hình thế Bắc Đĩnh khẩu của người định ra chi tiết kế hoạch tiến công.

Người nói đi! Không có người có được không? Bọn ta không hề làm khó người, mà là tôn trọng người”.

Cao Ngạn chán nản nói: “Các vị đại ca có lệnh, tiểu đệ còn biết nói gì đây?”.

Quay sang Lưu Mục Chi hỏi: “Tiền sinh cũng ra trận ư?”.

Lưu Mục Chi hơi bẽn lễn đáp: “Ta chưa bao giờ ra chiến trường, vì thế không muốn bỏ lỡ cơ hội”.

Mộ Dung Chiến hân hoan: “Đến giờ rồi!”.

Chiến sĩ phụ trách truyền tin nghe nói, lập tức cầm lấy còi hiệu thổi ‘tu tu tu’.

Ky đội bờ bên kia hò hét vang trời, thúc ngựa lên đường. Chiến sĩ ở bờ bên này ào ào nhảy lên lưng ngựa, người xem hô hoán rầm trời cổ vũ chuyển đi.

Mộ Dung Chiến cười lớn: “Trận này không những chúng ta phải đoạt lại Bắc Đĩnh khẩu mà còn phải mổ thịt tên vô lại Hồ Bái để báo thù cho Chúc lão đại”.

Nói xong giẫm lên bàn đạp lên ngựa, dẫn đầu phóng đi.

oOo

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam từ đỉnh đồi quan sát, ánh lửa bùng bùng từ Hải Diêm chiếu sáng rực bầu trời đêm, tiếng vỗ ngựa, tiếng hò reo không ngớt truyền tới. Bến thuyền phía nam thành đậu đầy thuyền thủy sư Bắc Phủ binh, vượt quá một trăm chiếc, cờ xí trên cột buồm tung bay dưới ánh lửa, tỏ rõ trong tình cảnh này, ngoài chuyện điệu võ dương oai, còn đem lại cảm giác nhe nanh múa vuốt, khiến người ta cảm thấy sự lạnh lùng và tàn nhẫn của chiến tranh.

Lưu Dụ nói: “Hải Diêm thất thủ rồi!”.

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: “Nên nói là Từ Đạo Phúc bung Hải Diêm dâng cho quân viễn chinh, tuy nhiên quân viễn chinh nhất định không vui sướng gì, bởi đó chỉ là một tòa thành trống, không dân không lương. Trong tình cảnh này e bọn ta không có cách gì trà trộn vào thành tìm Ngụy Vĩnh Chi”.

Lưu Dụ nhíu mày suy nghĩ.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: “Người đang nghĩ gì?”.

Lưu Dụ đáp: "Ta đang nghĩ không biết trận chiến của Tiểu Phi và Tôn Ân thắng phụ thế nào? Quyết chiến giữa bọn họ hẳn phải có kết quả rồi. Thật kỳ quái, ngày nọ Thiên Sư quân và Yên nhân liên thủ xâm phạm Biên Hoang Tập, Tôn Ân trong bộ dạng tổng chỉ huy Thiên Sư quân, không những khiêu chiến Tiểu Phi, mà còn tự thân đầu nhập cuộc chiến, nhưng từ đó lại biến thành đối với Thiên Sư quân thích quan tâm thì quan tâm. Đến lúc Thiên Sư quân tấn công chiếm Cối Kê, Tôn Ân đại sự không quản mà chỉ truy kích Đạo Uẩn phụ nhân, đó rõ ràng là hạ chiến thư với Tiểu Phi, tựa hồ thế gian ngoài Tiểu Phi ra không còn gì khiến lão hứng thú nữa, người bảo có kỳ quái không?".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Đích thực kỳ quái. Theo tình báo ta nhận được, sau lần giao thủ thứ nhì với Yên Phi, Tôn Ân đem quân vụ giao cho Từ Đạo Phúc, giáo vụ thì giao cho Lưu Tuần xử lý, lão một mình ở Ông Châu, chẳng những không lý đến việc của Thiên Sư quân, mà chuyện đời cũng không hỏi đến, ngay cả Từ Lưu hai người cũng không hiểu rõ chuyển biến của lão".

Chợt lại không hiểu nói: "Tựa hồ người đã từng thảo luận với ta vấn đề này, có phải là có cách nghĩ mới không?".

Lưu Dụ nói: "Ta từng nói về chuyện lạ tam bội hợp nhất để thuyết minh với người rằng chẳng hề có cái gì đầy thiên giáng hỏa thạch, ta cũng chẳng phải chân mệnh thiên tử gì gì, nhưng người chẳng những không để vào lòng, lại còn cho rằng ta là người ứng mệnh trời quật khởi".

Đồ Phụng Tam than: "Chẳng phải là ta không để tâm đến chuyện người cho ta biết, mà vì tam bội hợp nhất là loại dị sự vượt quá lý giải của ta. Ai! Ta là loại người bình thường, chỉ hy vọng chuyện xảy ra xung quanh hợp lẽ thường, như thế mới có cảm giác an toàn. Nhưng tam bội hợp nhất rõ ràng là vượt khỏi mức bình thường, dù ta nghĩ nát óc cũng không thông, còn khó tin hơn cả chuyện quỷ thần. Vì vậy mà rất tự nhiên bỏ nó ra ngoài đầu óc. Người nói đi! Chúng ta còn có thể làm thế nào được? Chuyện đó khiến người ta phải nghĩ ngợi phát điên lên mất".

Lưu Dụ trầm ngâm không nói.

Đồ Phụng Tam tò mò hỏi: "Rốt cuộc người nghĩ đến chuyện gì? Vì sao đang nhìn Hải Diêm lại liên tưởng đến chuyện đó?".

Lưu Dụ hai mắt lấp lánh kỳ quang, nói: "Theo lời Tiểu Phi, tam bội hợp nhất có thể khai mở Tiên môn".

Đồ Phụng Tam nói: "Đó chính là câu hỏi khi ấy ta hỏi người, tam bội đã hợp nhất, vậy Tiên môn có xuất hiện không?".

Lưu Dụ đáp: “Ta cũng đã đặt ra câu hỏi như vậy với Tiểu Phi, lúc đó vẻ mặt hắn có phần cổ quái, tuy trả lời không phát giác Tiền môn, nhưng ta luôn có cảm giác hắn nói chưa hết”.

Đồ Phụng Tam vung tay nói: “Ta hiểu rồi, có phải ngươi muốn nói khi tam bội hợp nhất, Tiền môn đích thực mở ra, Yến Phi cũng phát giác sự tồn tại của Tiền môn, bất quá vì nguyên nhân nào đó nên không cho ngươi biết sự thật”.

Lưu Dụ nói: “Chỉ có một cách giải thích hợp lý nhất, là không chỉ Tiểu Phi cảm giác thấy Tiền môn, Tôn Ân cũng đồng thời cảm giác thấy, chính vì vậy mà Tôn Ân luôn nhắm nhe muốn thành tiền đối với những chuyện khác mất hết hứng thú”.

Đồ Phụng Tam lắc đầu: “Ngươi chỉ nói đúng một phần, ít nhất Tôn Ân vẫn rất hứng thú đối với Tiểu Phi”.

Lưu Dụ nói: “Lão có hứng thú với Tiểu Phi, khả năng vẫn có quan hệ với Tiền môn”.

Đồ Phụng Tam hít sâu một hơi thở nói: “Nghe ngươi nói khiến ta có cảm giác bủn rủn cả xương sống. Chuyện này quả tình quá vi diệu”.

Tiếng vó ngựa vọng đến từ xa lại gần, một đội kỵ mã Bắc Phủ binh phóng nhanh về phía hai người.

Hai người vội vàng rời khỏi chỗ nấp.

oOo

Yến Phi hiểu rõ.

Còn khoảng một canh giờ nữa là trời sáng, chàng đứng trên đỉnh một căn nhà dân bên bờ nam nhìn cảnh đêm bên đối ngạn Tần Hoài hà, bên trái là Hoài Nguyệt lâu và Tần Hoài lâu đối diện với nhau qua sông, tiếp đến Chu Tước kiều nằm vắt ngang sông.

Lúc này Kiến Khang vẫn đang giới nghiêm, trong thành im lìm vắng vẻ, đèn đuốc lò mờ, chỉ nghe tiếng bước chân của một đội vệ binh tuần tra vang lên trong bầu không khí căng thẳng.

Tuy nói An Ngọc Tình là nữ giang hồ không câu nệ lễ tục, nhưng vào thời khắc nàng ngủ yên tới đánh thức quả tình không mấy thích hợp, vì vậy chàng đành ở đây chờ đến bình minh mới tới.

Chàng đã hiểu vì sao Ma môn lại phái cao thủ chặn đường tập kích trên đường chàng tới phó ước Tôn Ân.

Kế hoạch của Ma môn vốn dĩ rất hoàn hảo, chỉ tiếc là đã quá coi thường chàng. Bất quá cũng khó trách bọn họ tính toán sai lầm, bởi dù cho bọn họ về mặt liên thủ quyết chiến kinh nghiệm phong phú, tính toán lão luyện đến đâu cũng không tính đến thể gian lại có thứ công pháp đáng sợ vượt quá mọi võ học trên đời Tiên Môn kiếm quyết.

Tôn Ân từng giao thủ với chàng hai lần, nhưng vẫn không cách gì giết được chàng, Ma môn chính vì sợ lịch sử trùng diễn, vì vậy muốn giúp Tôn Ân một tay. Theo tính toán của họ, dù Yến Phi ba đầu sáu tay, nhưng có thể giữ mệnh đột vây trong tay ba đại cao thủ đỉnh nhọn vây công đã là cực kỳ xuất sắc rồi, mà dù gì cũng chịu một thương thể nhất định, như vậy khi giao đấu với Tôn Ân, tất nhiên sẽ vô pháp thoát chết.

Đương nhiên chiến quả nằm ngoài ý liệu Ma môn, Yến Phi đích xác thụ thương, nhưng Ma môn tam đại cao thủ lại theo nhau ngậm hờn nơi hoang trấn, tổn thất nặng nề.

Thương thể do Ma môn cao thủ gây cho Yến Phi chỉ tạm thời, trước khi tới Tây Sơn Động Đình chàng đã hồi phục lại, vì vậy mới có thể toàn lực ứng phó Tôn Ân, cũng nhân đó mà sáng tạo ra chiến quả huy hoàng toàn thân rút lui dưới tay Tôn Ân toàn lực thi triển Hoàng Thiên đại pháp.

Nhưng tổn thương do Tôn Ân gây ra hiển nhiên không giống tổn thương do Ma môn tam đại cao thủ gây ra, nếu so sánh, cao thủ Ma môn chỉ có thể tạo thành vết thương ngoài da, còn thương tổn do Tôn Ân gây ra lại thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng. Đương nhiên đó chỉ là phép so sánh, nhưng cũng thuyết minh được trận chiến với Tôn Ân gây tổn hại đến tận gốc, tuyệt đối không dễ hồi phục.

Trên đường trở lại Kiến Khang, chàng đã gắng hết sức chữa trị thương thể, nhưng đến tận bây giờ vẫn không thấy chút gì khởi sắc, ngày nào thương thể chưa thuyên giảm, chàng còn chưa thể tái thi triển Tiên Môn kiếm quyết, nếu không cũng chẳng khác gì tự tận.

Đáng ngại nhất là chàng mất hết cảm ứng linh giác, như hiện giờ đang ở Kiến Khang lại không thể nào giống như trước kia cảm ứng thấy An Ngọc Tinh ở Quy Thiện tự. Nói khác đi, khi nội thương chưa thuyên giảm, chàng cũng không có cách gì liên hệ thông tin với Thiên Thiên, đó mới là chuyện chàng lo lắng nhất.

Chàng có cảm giác bị phế phần nào võ công, nếu tam đại cao thủ Ma môn từ địa phủ sống lại vây công chàng lần nữa, chàng ắt chết chẳng nghi.

Suy nghĩ này khiến chàng không thể không thành thực cân nhắc uy hiếp của Ma môn đối với mình. Lý Thục Trang khi biết tin chàng tới phó sinh tử ước với Tôn Ân, chỉ cần một đêm đã có thể an bài ba đại cao thủ tập kích chàng trên đường là biết Ma môn đã kéo bè kết đảng trong khu vực Kiến Khang, vì thế mới có thể điều động trong thời gian ngắn như vậy.

Đương nhiên Lý Thục Trang hiểu rằng nếu chàng không chết sẽ toàn tốc chạy về Biên Hoang Tập, nhất định sẽ đi qua Kiến Khang, mà Quy Thiện tự là nơi chàng tất sẽ đến.

Ma môn sẽ còn dùng thủ đoạn gì đối phó chàng nữa?

Mình có nên tiên phát chế nhân, đến Hoài Nguyệt lâu cảnh cáo Lý Thục Trang hay không? Giả thiết Lý Thục Trang chính là cao thủ nấp một bên nhìn lên khi chàng quyết chiến với đám Vệ Nga, lại giả thiết thị không phát giác chàng mang nội thương nặng nề thì sẽ biết khó mà thoái lui, hoặc là không dám khinh cử vọng động?

Nhận định này khiến chàng có một cảm giác kích thích, là kế mạo hiểm cầu thắng, càng khiến đối phương không đoán được chàng bị thương.

Điều duy nhất khiến Yến Phi do dự là chàng không biết Lý Thục Trang ở đâu, ngay cả chuyện giờ này thị có mặt ở Hoài Nguyệt lâu hay không cũng không biết.

Vừa nghĩ đến đây, Yến Phi chợt sinh lòng cảnh giác đưa mắt nhìn, vừa kịp thấy một bóng người thoáng hiện trên bình đài bên sông của Hoài Nguyệt lâu, biến mất về phía đại giang.

Yến Phi đối ý, triển khai thân pháp đuổi theo.

- o O o -